

1

“Varda Par Agnès”

Tarih 18 Mart 2019. Saat 19:45. Cinéma Sokağı 2 numarada, Forum des images adlı sinemadayım. Gişeye doğru yürümeye başladığımda, yerleri ve duvarları kaplayan kumaşın kırmızısı, açlığımı unutup kendime gelmemi sağlıyor.

Davetiyem olduğu için sonu görünmeyen bilet kuyruğuna girmeme gerek yok. Sırada bekleyenlerin kötü bakışları eşliğinde gişenin yanındaki davetliler bölümünü bulup ismime hazırlanmış zarfı almam çok uzun sürmüyor. İşin kötüsü, zarfı almış olmam da bu delici bakışların yumuşaması için yeterli olmuyor. Ne de olsa Fransa'dayız!

Liberté, égalité, fraternité²

Salon 500'e doğru merdivenleri çıkarken aşağıdaki bilet kuyruğunda tanıdık bir yüz görür gibi oluyorum. Görmemle kaybolması bir oluyor. Ufak tefek bu kadının kim olduğunu hatırlamak için iki sene geriye gitmem gerekecek. Gözlerimi kısıp kanatlarımı açıyorum.

Yükseldiğimde yıl 2017. Cannes Film Festivali'nin Film

---

² Özgürlük, eşitlik, kardeşlik

Marketi'nde³ belgesel projesi olanlar için ayrılmış Doc Corner bölümündeyiz. Ufak, yuvarlak masaların etrafında taburelere oturmuş yönetmenler ve prodüktörler film projelerinin gelmiş geçmiş en ilginç proje olduğu konusunda fon temsilcilerini ikna etmeye çalışıyor. Canla başla fikrini satmaya çalışan insanlara bakınca işlerimi kamyonu yükleyip tarlama geri dönmek istiyorum.

O senenin proje seçicilerinden Hannah "*Birşeyowski*" sunumumuzun ilk üç dakikasında ağızımızdan çıkanları pür dikkat dinliyor. Filmimizin konusuyla ilgilendiği gözlerindeki parıltıdan belli. Beşinci dakikaya geldiğimizde ise o ışığın yavaş yavaş söndüğünü görmemek için bakışlarımı elimdeki notlara çeviriyorum. Bizden önceki toplantıların yorgunluğudur, etraftaki hareketten dikkati dağılmıştır gibi bahanelere sığınmak için bir liman arasam da gerçek, yaklaşan bir fırtına gibi göz ardı edilemez vaziyette. Sunumumuz berbat!

İki sene önceye ait bu hatıranın ışığında yapılması gereken her neyse onun tam aksini yaparak, çıktığım merdivenleri hızla iniyorum. Hannah'yı bulmak için ikinci sefer kuyruğun orta yerinden geçmeye kalkışınca, biraz önceki vukuatımdan simamı unutmamış bazı Fransız mercekleri takip kamerası gibi çalışmaya başlıyor. Hâliyle bu durum ilerleme cesaretimi kırıyor. Varlığımın oradaki ahengi bozduğunu idrak etmekte gecikmeyip inmiş olduğum merdivenlere yöneliyorum.

Bu esnada tanıdık bir diğer sima gözüme ilişiyor. Jean-Luc Godard'ın yeğeni, Paul Grivas. Aynı ay Selanik Belgesel Film Festivali'nde Paul'ün filmi, *Film Catastrophe* gösterilmişti. Gösterim sonrası yanına gidip filminden ne kadar etkilendi-

³ Filmlerin alınıp satıldığı pazar ☺

ğimi her dilde anlayacağı şekilde ona söylemiştim. Paul'ün kendi hâlindeği bu noktada benim için bir engel teşkil etmemişti. Hemen önümde merdivenleri çıkan uzun boylu genç adamın o olduğundan emin olunca, kırk yıllık dostumu görmüş gibi sevinerek selam veriyorum.

— Selam Paul, beni hatırladın mı?

Paul'ün beni çıkaramadığı her hâlimden belli olsa da bu duruma hiç içermiyorum. Onun benim kırk yıllık dostum oluşu, benim de onun eski dostu olduğum anlamına gelmek zorunda değil. Paul, kibarca soruma bir yanıt ararken onu daha fazla zor durumda bırakmamak için festivaldeki tanışmamızı hatırlatıyorum.

— İki hafta önce Selanik'teki gösterimden sonra biraz konuşma fırsatımız olmuştu. Sana Paris'te geçen belgeselimden ve Jim'den bahsetmiştim.

Gözünde sönük de olsa bir ışık belirince sözü ona bırakmak için bir anlığına susuyorum.

— Ah tabii! Şimdi hatırladım, kusuruma bakma, biraz yorgunum, ilk anda tanıyamadım.

— Hiç sorun değil!

Bir sonraki cümlemin ne olacağını düşünmeden konuşmaya devam ediyorum. Her zaman yaptığım gibi...

— Filmimi izleme fırsatın oldu mu?

Birlikte merdivenleri çıkarken, kafası karışmış bir hâlde söylediklerime yetişmeye çalışıyor.

— Bana filmi mi gönderdin?

— Evet, verdiğin kartvizitin üzerindeki mail adresine gön-

dermiştim.

— Orada iki adres var. Hangisine gönderdin?

Bahsettiğim maili bulup ona göstermek ocuk oyuncağı! Telefonumu ona doğru uzatıyorum.

— Şimdi anlaşıldı filminin bana neden ulaşmadığı! Bu hesabı yapımcım kontrol ediyor, senin gönderdiğin mail gözünden katı sanırım. Filmini diğer adresime tekrar gnderebilirsen ilk fırsatta izlerim.

— Tabii ki... Akşam eve gidince gönderirim.

Tam salona girecekken ensemde hissettiğim garip bir ürperti, arkama dönüp merdivenlere bakmama neden oluyor.

Ve işte orada! Agns Varda.

Olduğum yerde kalakaldığım için Paul de benimle birlikte duruyor. O, birkaç adım ileride, salonun girişindeki eğim yüzünden dışarıyı, dolayısıyla Agns'i göremiyor. "Birazdan geleceğim, bir Őey unuttum," diyorum. Kibarca başını sallayıp "Görüşürüz," dedikten sonra koltuğuna doğru yürümeye devam ediyor.

Aslında bu sahne Őöyle de sonlanabilirdi...

Bir bahane sunmak yerine Paul'e, "Bak, Agns Varda orada," deseydim, Paul, Agns Varda'yı tanıdığı için birlikte onun yanına giderdik. Kısa ve içten bir tanışma faslının ardından Agns nerede yaşadığımı sorunca, ona sokağımın adını söyleseydim, o da belki cevap olarak, "Ne tesadüf, çıkışta beni bul,

birlikte dönelim, ben de senin arka sokağındayım,” derdi.

Der miydi?

Sonrasında sakın kalıp nefesimi düzenlemeye çalışarak Paul’ün peşinden salona girerdim ve ışıklar tam da bu esnada sönerdi. Filmin ilk karesi perdeye yansırıdı...

Gerçekte olanlar ise yukarıdaki akıştan biraz farklı...

Merdivenlerin yarısına geldiğimde Agnès’le aramdaki mesafe iki metre. Başının en tepesindeki hare görünümlü beyaz halkanın etrafını saran kırmızı saçları, bordo ve mor çiçekli krem rengi kazağı ve bordo pantolonuyla birkaç basamak aşağıda yanındaki bir kadınla konuşuyor.

İşte senelerdir bir türlü gerçekleşmeyen o an. Sanırım sonunda Agnès’le tanışacağım.